

PUITAKENDE KORRASTAMISEST

Aknaraamide hooldamine kipub korteri korrastamisel pahatihti kahe silma vahele jääma, kuigi see tegelikult on väga tähtis. Hooldamata puitakende eluiga on lühike, lisaks jätavad need halva mulje – korterelamu puhul ongi just aknad sageli kodu “visiitkaardiks”.

Allkirjutanu peab hästi korras hoiatud puitaknaid kallitest pakettakendest ilusamaks. Tegelikuses, vaatamata tõsiasjale, et need on hooldusvabad, ei pruugi metallraamidega pakettaknad sugugi ökonoomseks lahenduseks osutuda.

Nii või naa, kui puitaknaid ei hooldata, tuleb varem või hiljem (pigem varem) need minema visata ja pakettaknaid osta minna, see on aga üks kulutus, mis teinekord võib olla võrdväärne korteri hinnaga.

Kui otsustada taastada vanad aknad – siinkirjutaja poolehoid kõigile, kes säärase asja käsile võtavad –, siis on raske läbi saada ilma aknakitita. Kuigi praegu on kombeks kinnitada klaas raamile liistudega, osutub see meetod, vähemalt klaasi allservas, ebapiisavaks. Klaasi välispinnalt valgub liistu kõrvalt raami vihmavesi, sisepinnalt kondensvesi. Seepärast tuleb vähemalt iga klaasi alumine serv kinnitada kiti või kiti/liistu kombinatsiooniga.

Olemasolevad, kõveraks tõmbunud liistude ja pragudega aknaraamide allservad tuleb pärast puhastamist tihendada kitiga (kui soovida, et need vastu peaksid ja mädanema ei läheks), sest veidi lõhenenud ja “siniseks” tõmbunud aknaraam ei ole kaugeltki oma elupäevade lõpul. Kui kriitiline alumine osa hoolega puhastada, põhjalikult naturaälvärnitsaga immutada ning klaas korralikult kinnitada (vähemalt allservas kitiga), püsivad ka uskumatult näruse mulje jätnud puitraamid veel aastakümneid korras ning esinduslikud.

Hooldusjärgselt tuleb aknaraami värvida nii, et ruudu allservas ulatuks värv millimeeter-kaks klaasi peale, siis ei valgu allnõrguv vesi raami ning klaasi vahele.

FOTOD: ARHIV JA NO PILVE

Hoolas töö võib anda pildil nähtava tulemuse ka vana akna taastamisel.

Olgu öeldud, ilma kitita on see meetod ebapiisav, õigemini ebapüsiv. Nimelt impregneerib pragudes stabiilsena püsiv kitt tänu endast väljaimbuvale õlile ka puitu, muutes selle vähem “mängivaks” ehk mikrokliima mõjul kõverduvaks.

Ka paneelmajadel ei tarvitse puitakendest loobuda.

Aknakitiga on aga lood sellised, et seda paistab olevat poest küllalt raske hankida. Kas on siin põhjuseks, et hulgifirmadel ei tasu väikest käivet andva kaubaga jahtida, või milleski muus, mine tea. Vahel leiab küll näpuotsatäie mõnd kallist asendusmaterjali, aga nende praktiline väärtus on küsitav. Tahaks soovitada sajadite jooksul järeleproovitud tavalist kitti, mida tegelikult on nii lihtne valmistada, et meie vanaisad selle pärast naljalt poodi minema ei vaevunudki.

Kitt koosneb kriidipulbrist ja värnitsast ja neid tuleb omavahel võrdses koguses segada. Potsikusse pannakse sobiv hulk värnitsat ning segatakse vahekorras 1:1 kriidipulbriga. Ained sõtkutakse ühtlaseks nätskeks massiks ning muljutakse käte vahel, kuni see enam sõrmede külge ei kleepu, vaid püsib ühes tükis. Parima kiti saab loomulikult naturaälvärnitsast (on kasutatud ka päevalilleõli), hädakorral ajab asja ära ka oksool.

Varasematel aegadel on kitti isegi näritud, kahtlemata annab sülg sellesse lisandudes mingi liimiefekti. Siiski ei ole see variant tervisele hea – kulutab hambad läbi: kriidiosakesed on küll väikesed, aga väga kõvad.

MART VABAR